

Мій утрачений елемент. Том 2

КУПИТИ

Коли привид минулого постає перед твоїм зболеним поглядом, можна лише сподіватися, що ця мара не поцупить у тебе майбутнє.

Луну викрадено. Ліам мусить постати перед наслідками своїх дій. Друзі, вороги, те, що він знав, у що вірив — усе змішалось, перевернулося з ніг на голову. Між ним і Луною — прірва болю, брехні й застарілих, запалених таємниць. Те, що колись було світлими спогадами, тепер завдає невимовних страждань.

Чи переживе їхнє кохання правду, яка нарешті вирвалася просто неба й простяглася перед їхніми очима, зневажена і зболена? Чи покине їх колись ця провина? Чи пробачать вони самі собі?

Продовження карколомної, пристрасної, безмежно живої та драматичної історії, яка так вам полюбилася.

«Мій утрачений елемент», том 2 — це історія кохання, яке долає випробовування зрадами, страхом і життєвими трагедіями. Історія про дві душі, що знайшли одна одну у світі, який розсипається скляною крихтою довкола них.

Розділ 1

Ліам

Той, хто сказав, що душа безсмертна, не бачив, як душа Луни згасала на моїх очах.

Я мав би знати, що її любов до мене занадто чиста, що вона ніколи б не порушила своїх обіцянок. Того дня я мав би побачити, що в її сумних очах ховається нестерпний біль. Та я був настільки засліплений власними демонами, що той горезвісний день зруйнував геть усе, навіть мою непохитну віру в неї. Із самого дитинства ця срібнокоса дівчинка ніколи не відверталася від мене. Вона розвіювала мої кошмари, вірила в мої мрії — у мрії займатися музикою.

Я хотів лишитися з нею, дочекатися, коли ми зможемо почати наше життя — наше з нею спільне життя, — але вона завжди дивилася ширше. Вона була переконана, що наше кохання переживе мій від'їзд до університету, переконана, що півтори тисячі кілометрів не завадять її серцю битися для мене. І все ж за першої нагоди я повівся так, наче жоден з ударів мого власного серця не призначався їй, наче воно ні миті не билосся для неї.

Я зрадив її, ніби вона не володіла кожною часточкою мого єства, кожною моєю усмішкою, ніби вона не була моєю єдиною надією на щастя.

Я не виправдав любові, якою вона мене нагородила.

Я засумнівався у ній. У нас.

Крізь пелену сліз бачу, як вона виходить за двері моєї кімнати. З кожним подихом, що пронизує легені, я все глибше поринаю в прірву болю.

Усі мої втрати, усі помилки перетворюються на величезний жмут гіркоти в горлі. Якщо дозволю собі потонути в цій агонії, якщо дозволю долоням торкнутися дна, то вже не зможу підвестись. Я відмовляюся повторювати помилки минулого. Ті, що коштували мені семи років життя. Я змі-зернів, я заблукав, я облажався. Я не боровся. Через боягузтво. Через зневіру. Втім, цього разу я підводжусь і біжу за нею.

На нижньому поверсі простір бринить гарячковим на-пруженням. Я ігнорую насторожені обличчя друзів і прямую до ліфта. Раптом неймовірна сила відкидає моє тіло назад. Не встигаю оговтатись і опиняюся на підлозі, а друг дитинства розбиває кулаком мені вилицю. Широко розплющені очі, важке дихання — він наміряється розправитися зі мною.

— Ти там був! — гримить він, завдаючи мені нового удару. — І ні чорта не зробив!

Ми з Тревісом одного зросту. Я міг би легко підвестися, але не опираюсь. Дозволю йому гамселити мене, аж доки смак крові не розтікається в роті, а пекучий біль не сковує обличчя. Тому що я на це заслуговую. Абсолютно заслуговую на кожен спалах болю, який мене пронизує. Я повинен страждати.

Не знаю, скільки часу я провів на підлозі. Здається, тув крики й плач, але гул у вухах відрізає мене від світу довкола. Матт кидається до Тревіса, намагається зупинити, та мусить докласти вдвічі більше зусиль, щоб зрештою відтягнути його. Камілла плаче, Тревіс лається, а Маттео, як може, стримується, щоб не натовкти йому пику. Я підводжуся на лікті, кривлюся, відвертаю голову — сплюнути кров. Тоді намагаюся встати, але коліна ледве тримають мене. Тильним боком долоні витираю кров з губ під розгніваним поглядом мого колишнього найкращого друга. Його темно-карі очі й роздуті ніздрі вивергають увесь той гнів, що скипав у ньому роками. Я не впізнаю Тревіса. Лють душить його, і він знову намагається кинутись до мене, та Матт стає між нами живою стіною.

— Чому? Чому ти не розніс ту довбану роздягальню, Ліаме? — гарчить він.

Бо вони зламали мене, Ті. Мій батько, той виродок Майк. Усі, хто вбив мені в голову, що я ніколи не стану достатньо хорошим і важливим, щоби бути для когось на першому місці. Що любов веде лише до розбитого серця. Тож коли я побачив їх, біль був настільки нестерпним, що втекти здалося єдиним виходом.

— Як ти посмів повірити, що вона тобі зраджує? Це ж Луна, щоб тебе!

Він знову замахується, але цього разу я ухиляюсь.

— З поваги до нашої дружби, — тихо кажу, — я не опиравимось. Але переконайся, що наступний твій удар мене доб'є, бо, повір, я не для того тебе чекав, щоб ти звинувачував мене до смерті. Думаєш, я не розумію, що всі вчинки Луни були заради захисту моєї сім'ї, мого майбутнього? Я чудово усвідомлюю, що завдячую їй усім: усіма грішми, які гниють на моєму банківському рахунку, цим довбаним краєвидом за твоєю спиною. Я знаю, що покинув Луну, не вислухавши її версії історії. Мені було вісімнадцять, бляха! Купа травм у голові, купа шрамів на серці. Рани, які їй удалося загоїти. Просто... коли ростеш, знаючи, що обіцянки не варті нічого, що можна легко відвернутися від того, кого присягався любити, — повір, таке таврує, мов розпечене залізо.

Я випалюю це на одному диханні. Сльози застиляють Тревісу очі, доки я намагаюся стримати ридання.

— Однак, — продовжую, — я вчуся на своїх помилках і тепер відшукаю її, і ми зможемо все обговорити. Цього разу я не опущу руки.

Не чекаючи на відповідь, звертаюся до Камілли, яка стоїть поряд із Маттом:

— Вона знає когось у цьому районі? Є якесь місце, де вона могла б сховатися?

— Ні, — сухо кидає дівчина.

— Подзвони їй, друже, - пропонує Маттео.

— Вона не взяла телефон.

— Бляха!

— Камілло, чи є якесь місце, куди вона могла б... Дах! — здогадуюсь я.

— Ні, Ліаме, — заперечує вона. — Дай їй спокій. Її повні зневаги очі пришпилюють мене до землі. Камілла хапає телефон з кухонного острівця і розвертається на підборах, прямуючи до тераси.

— Я попрошу Джакса повідомити мені, якщо він її побачить, — кидає Камі через плече.

Дивлюся, як вона йде, а тоді обертаюся до старого друга, який тепер сидить на одному з диванів у вітальні: плечі опущені, пальці заплутались у

волосі. Я так багато хотів йому сказати, але слова губляться в тумані, що кублиться в голові. Я мав із ним побачитись раніше. Та відновити спілкування означало поглянути в обличчя своїм помилкам. І я злякався.

Цей хлопець був мені братом, моїм другим рятувальним колом. І поїхати не попрощавшись було безчесно щодо нашої дружби, щодо тієї доброзичливості, з якою він простягнув мені руку допомоги, коли я щойно прибув до Кароліна-Біч. Я поїхав, наче це все нічого не значило. Отож заслуговую на розбиту пику.

Кілька разів розтуляю рота, щоб заговорити, але не кажу ні слова. Ніщо зараз не в змозі приглушити біль Тревіса. Натомість іду на кухню, беру рушник і змочую його водою, щоби промити рани. Маттео підходить і забирає ганчірку в мене з рук.

— Слухай, друже, Рапунцель кмітлива, — каже він, намагаючись мене заспокоїти. — Упевнений, вона вже на півдорозі додому. Дай їй час перетравити це все.

Рекомендована література

Якщо це станеться

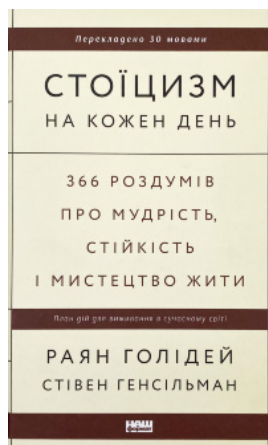
Звабливі речі

Мій утрачений елемент. Том 1

48 законів влади

Стоїцизм на кожен день. 366 роздумів про мудрість, стійкість і мистецтво жити

Підсвідомості все підвладне

Перейти до категорії
Романи

КУПИТИ